

הפונפון של רות - סיפור לחזרה מהסגר מאת: עפרית קלס

קצת אחרי חג החנוכה, התחילו להכין בגן פונפונים - קטנים וצבעוניים ורכים. גם רות התחילה להכין פונפון משלה. בחרה רות בין חוטי הצמר היפים צבעים חמים ועליזים - צהוב זהב, אדום אש, וורוד שושנה וסגול לילך. עטפה רות בסבלות ובאהבה את טבעות הקרטון שלה - סיבוב ועוד סיבוב, עד שהפונפון הצבעוני התחיל לתפוח ולהשמין. הפונפון היה גאה וליטף בעדינות את ידיה הטובות של רות ושניהם שמחו מאד בחברות ההולכת ונרקמת ביניהם.

ואז, יום אחד נעלמה רות. הגיעה שעת הצהרים והגן הסתיים. כל הילדים, הגננים וההורים יצאו. כיבו את האור ונעלו את הדלת. הפונפונים נשארו בסלסילה, מחכים לבוקר.

הבוקר הגיע ורות לא חזרה, גם שאר חבריה לא הגיעו, הגן נשאר חשוך וקר. החלונות היו סגורים, הכיסאות נותרו מורמים והשטיחים הפוכים עם הפנים כלפי הרצפה. הצטופפו הפונפונים יחד, חיממו זה את זה בצמר החם וחיכו.

ימים רבים עברו והילדים לא הגיעו לגן. ימי קור וגשם, ימי רוח וברד ימי שמש בהירה ועליזה. הגן נותר חשוך ושקט מאד. הפונפון של רות חיכה לה וחשב: "איפה היא, מה היא עושה עכשיו, מדוע היא לא חוזרת להמשיך ולעבוד איתי?"

לבסוף בוקר אחד, שמע הפונפון קול חריקה מוכר. הוא הציץ מקצה הסלסילה וראה את הדלת נפתחת: "האם זו רות שהגיעה סוף סוף לבקר אותי?" התרגש הפונפון מאד. אך זו לא היתה רות, זו היתה הגננת שבאה לנקות ולסדר את הגן. היא פתחה את החלונות ואוויר נעים וריחני נכנס לגן. הפונפון התעודד וחשב בליבו: "אם מנקים את הגן, אולי הילדים יחזרו גם הם בקרוב?" אך הגננת סיימה לנקות והלכה הביתה.

הפונפון חזר להמתין ביחד עם חבריו בסבלנות ובהתרגשות, יום ועוד יום ועוד כמה ימים. הוא שמע ילדים והורים מנקים את החצר ומעשבים את הגינה והרגיש איך ליבו הצבעוני מתחיל לדפוק קצת יותר מהר...

ובוקר אחד, שוב נשמעה החריקה המוכרת והדלת נפתחה. אך גם הפעם - זו לא היתה רות. זו שוב היתה הגננת. היא לחצה על מפסק החשמל והגן נמלא באור. הגננת הדליקה נר, הציתה אש באח וחיממה מים בקומקום. כל הפונפונים בסלסילה נעו וזעו בהתרגשות - אלו הצלילים, הקולות והמראות של בוקר רגיל בגן: "האם זה אומר ש... אולי... זה ייתכן...?"

שוב חריקה בדלת והגן נכנס שמח וטוב לב. ואחריו הגיע ילד ראשון ועוד ילדה ועוד ילד... בפטפוטים, בשמחה ובחשש התמלא הגן חיים חדשים. משחקים החלו יוצאים מן המדפים והאוויר נמלא קולות שיחה וצחוק, בכי ושמחה. הפונפונים התרגשו כל-כך וקיוו כל-כך שהם ייצאו מהסלסילה ויכולו לחזור להיות עם הילדים. הם קפצו והתגלגלו וקראו בלי קול לעבר הילדים והגננים הנרגשים: "גם אנחנו כאן, אל תשכחו אותנו".

ואז, הוא ראה את רות. היא הגיעה לגן קצת מאוחר, כי היה לי קשה לקום בבוקר מוקדם. בפנים עייפות ושיער סתור היא הסתכלה סביב וסירבה לעזוב את היד של אמא.

הפונפון זרח וזהר למראה חברתו הוותיקה ושלה בליבו חיבוק גדול: "רות יקרה, איפה היית? התגעגעתי אלייך וחיכיתי לך. חשבת בליבי, איפה את ומה את עושה? וקיוויתי שתבואי כבר. היה לנו כל-כך קר כאן כשלא היית..." לפתע הפציע חיוך קטן על פניה של רות, היא עזבה את ידה של אמא ופנתה אל סלסילת הפונפונים הצבעוניים וביקשה מהגננת להמשיך לעבוד איתם. "בשמחה" ענתה לה הגננת וכל הפונפונים ריקדו וזימרו בפונפונית כשרות לקחה את הסלסילה אל השולחן שליד האח.

רות חיפשה בין כל הפונפונים ומצאה את הפונפון המיוחד שלה, עטור בצהוב זהב ואדום אש, בוורוד שושנה וסגול לילך. ידיה ליפפו את חוטי הצמר הרכים, שליטפו בחזרה את ידיה וסיפרו לה בלי מילים כל שעבר עליהם בזמן הפרדה.

רות עבדה ועבדה והפונפון הלך והשמין, הלך וטפח, עד שלא ניתן היה להשחיל בו חוטים נוספים. הוא היה צבעוני ועליז וזוהר במיוחד.

הגן התחמם ורות הורידה סוף סוף את המעיל. היא חיבקה באושר את הפונפון שלה, קרבה אותו אל פניה ולחשה לו בשקט בשקט שרק הוא יישמע: "עכשיו תחכה לי פה בסלסילה, עד שהגננת תבוא לגזור ממך כדור. ובינתיים אני הולכת להגיד שלום ולשחק עם כמה חברים שלי. אבל אני אחזור אלייך בקרוב. הפעם אני מבטיחה".